

5. Релігійні тексти (Талмуд, Коран, Сунна) - документи, які містять церковний канон або іншу релігійну норму, що переплетена з нормами моралі і права, санкціонована державою для надання їй загальнообов'язкового значення і забезпечена нею.
6. Правова доктрина - це витoki формування права, його джерела, опубліковані праці юристів, які дістали загального визнання.
7. Принципи права - це основні ідеї, вихідні положення, які закріплені в законі, мають загальну значущість, вищу імперативність (веління) і відображають суттєві положення права.

Форми права - вихідні від держави або визнані нею зовнішні, офіційно-документальні способи вираження (організації, існування) змісту права, його норм і принципів, надання їм юридичного значення. При написанні "джерело (форма) права" підкреслюється, що мова йде саме про джерела права у формальному (юридичному) розумінні.

І з зазначеного вище можемо зробити висновок, що основними джерела (форми) права є: нормативно-правовий акт; нормативно-правовий договір (внутрішньодержавний); міжнародно-правовий акт (домінуючим є договір); правовий прецедент (судовий і адміністративний); правовий звичай; правова доктрина (доктринальний текст); релігійно-правовий текст (релігійно-правова норма).

Найпоширенішими джерелами (формами) права є нормативно-правовий акт, нормативно-правовий договір (особливо його різновид - міжнародно-правовий договір), правовий прецедент (особливо його різновид - судовий прецедент), правовий звичай. Провідним джерелом (формою) права у державах світу в ХХІ ст. утвердився нормативно-правовий акт. Він є основним джерелом (формою) права і в Україні.

Література:

1. Теория государства и права: Учебник для вузов / Под ред. проф. В.М.Корельского, В.Д. Первалова.— 2-е изд.
2. Керецман В. Ю., Семерак О. С. Правознавство. Навчальний посібник — К.: Атіка, 2002.
3. Дмитрик О. Правовий договір як джерело фінансового права / О. Дмитрик // Вісник Академії правових наук України. 2008р.

УДК 340

ПОНЯТТЯ СУТНІСТЬ ТА СОЦІАЛЬНЕ ПРИЗНАЧЕННЯ ДЕРЖАВИ

Студент А.В. Поліщук гр. БП-2-16
Наук. керівник асист. кафедри А.П. Головащук
Київський національний університет технологій та дизайну

Питання соціального призначення сучасної держави розглядається в досить важливому значенні тому, що саме сутність та соціальне призначення

відіграє важливу роль у загальній діяльності держави, як з питань суспільства так й інших.

Сутність держави проявляється в його функціях, у тій службовій ролі держави в суспільстві, якісна визначеність якої характеризується стійким здійсненням, забезпеченням їм переважно вузько групованих або загально-соціальних інтересів. Історія показує, що держава у своїй діяльності завжди в певній мірі сполучить ці інтереси для збереження цілісності єдності суспільства. Сутність сучасної соціальної, демократичної, правової держави полягає в тому, що воно є знаряддям досягнення в соціально неоднорідному суспільстві соціального компромісу й згоди. Держава є одним із найважливіших явищ суспільного характеру.

В 360 р. до н.е. Платон написав свою працю під назвою «Держава». В своєму однойменному діалозі він виразив думку, що держава являється виразом ідеї справедливості [3].

У 17 столітті нідерландський правознавець, класик міжнародного права Гуго де Гроот (Гроцій) дав вельми ґрунтову відповідь, що собою являю держава. Виникнення держави він пояснює природною схильністю людини до спілкування [2].

Гроцій підкреслює, що люди первісно об'єдналися в державу «не за божим велінням, а добровільно». Гроцій так визначає державу: «Держава... є досконалий союз вільних людей, укладений задля дотримання права і загальної корисності» [4].

Сократ був принциповим критиком софістів. Він відкидав суб'єктивізм софістів, їхню апеляцію до звільненої від моральних засад сили; умотивовував об'єктивний характер моральних оцінок природи, держави і права; розрізняв природне і позитивне право, обстоював законність; обґрунтовував тезу, що керувати суспільством повинні професіонали; критикував тиранію; намагався сформулювати морально-розумні засади сутності держави.

Деякий інший погляд на це питання мав Арістотель. Отже, перша форма суспільного життя – родина рабовласницького суспільства. Другий етап утворення держави – селище, громада, що складаються з декількох родин. І третій етапи утворення держав – виникнення її з декількох селищ, чи громад. Оскільки держава за Арістотелем, є розвинуте "спілкування" селищ, а селище – розвинута родина, що роздібилася, форми організації родини були перенесені ним і на державу [5].

Держава є центральним інститутом влади у суспільстві і концентрованим здійсненням цієї владою політики.

Соціальна держава - це держава, в якій: громадянам забезпечується гідне життя людини життя в царині їх матеріальних статків і соціального захисту в цілому; громадянам гарантується особиста свобода; в суспільстві культивується і забезпечується цивілізованими засобами соціальна злагода, мирне вирішення протиріч, які виникають чи можуть виникнути.

Кінцевою метою соціальної держави є: досягнення соціальної демократії, що полягає в реалізації влади народу і забезпеченні людині та

громадянинові всіх прав, свобод і законних інтересів та виконання всіма суб'єктами права своїх обов'язків; ліквідація всіх форм гноблення, дискримінації, расизму, експлуатації людини людиною; гарантування всім людям рівних умов вільного розвитку і розвитку кожної окремої особистості; досягнення цих та інших цілей у мирний спосіб, політичними методами; модернізація виробництва і поступовий перехід до ринкових відносин [6].

Отже, соціальна держава зобов'язує індивіда брати участь у вирішенні загальних завдань; є регулятором суспільного життя; здійснює контроль над діяльністю приватного власника та приватного капіталу; досягає дедалі більших успіхів у сфері соціального забезпечення свого народу; стверджує та розширює діяльність вільних профспілок і промислової демократії, здійснює чимало інших демократичних перетворень.

Література:

1. Загальна теорія держави і права / За ред В.В. Копейчикова. – К.: Юрінком, 1997.-691 с.
2. Дынник М.А. Очерк истории философии классической Греции. – М., 1936. – 457 с.
3. Цицерон Марк Туллий. Диалоги: О государстве; О законах. - М., 1994. – 430с.
4. Лосева А.Ф. и др. Платон. Филеб, Государство, Тимей, Критий /— М.: Мысль, 1999. — 654 с.
5. Карпунов В. М. Теорія держави і права. — Луганськ: РВВ ЛАВС, 2005. — 208с.
6. Колодій А.М., Копейчиков В.В., Лисенков С.Л. та ін.. Загальна теорія держави і права: Навч. посіб.; За ред. В.В.Копейчикова; Нац. пед. ун-т ім. М.П.Драгоманова. — Стер. вид.. — К.: Юрінком Інтер, 2001. — 317 с.

УДК 340

ХАРАКТЕРИСТИКА УНІТАРНОЇ ДЕРЖАВИ

Студент О.В. Пшеничний гр. БП-2-16
 Наук. керівник асист. кафедри А.П. Головащук
 Київський національний університет технологій та дизайну

За чинною Конституцією Україна є унітарною державою, як і більшість європейських держав (винятки становлять Австрія, Бельгія, ФРН та Швейцарія).

Як бачимо, унітарний територіальний устрій є характерним для європейського континенту. Якщо взяти до уваги світовий досвід, з'ясується, що більшість сучасних міцних та демократичних федерацій (США, ФРН, Австрія, Індія, Швейцарія) створені з суб'єктів, які практично завжди мали тривалу історію незалежного або напівнезалежного існування окремо один від одного,